

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

LA DIPLOMACIA INTERNACIONAL

III

Per FILOS

L'experiència dicta les normes que són més aconsellables per a adoptar conductes i actuacions entorn de la marxa de les noves orientacions nascudes en els pobles d'Ibèria. Aquesta obra de transformació, que cadascú voldria fer-la derivar totalment favorable a llurs principis ideològics, avençarà, malgrat tots els obstacles, per camins segurs d'una realitat dignificadora. No serà la influència d'un sector determinat del front antifeixista, per tant de domini que exerceixi en la política espanyola en aquest període transaccional, prou abassegador ni prou forta per a imprimir una fesomia definitiva en la nova estructuració econòmica-social del nostre país. Serà amb la participació de tots, amb l'ambient d'un sentiment general, que es forjarà l'instrument de constitució que ha de prevaler per a regular el nou estat de coses. Per això, els canvis que es produeixen en els llocs de govern, com a conseqüència d'exigències que es plantegen en el curs de la guerra, no prejutgen en absolut cap tendència de domini per al demà victoriós. És innegable que una força obrera, organitzada i compacta, pesarà rotundament en les directrius que emprendre la vida ibèrica; i per aquell moment, per quant el país haurà d'iniciar-se en la nova ruta, les organitzacions obreres han de respondre amb plena capacitat per a la gran missió que tenen a accomplir. I és ara, en aquest parèntesi que ens fa viure la guerra, que la mirada del proletariat ha d'estar atent a unificar conductes i tàctiques i esforçar-se a millorar l'esperit constructiu que ha d'informar l'actuació col·lectiva. El demà, es esperançador per a les realitats que la conducta dels obrers s'hagi merescut.

ALFIL

Quelcom està passant d'extraordinària importància en el món de la Diplomàcia Internacional. Però res significa per a l'horitzó espanyol ja que en ell persisteixen encara els semàfors que ens fan preveure una llunyania en les perspectives de claror, tranquil·litat i pau.

Se'ns presenten a la consideració nostra, fruit de la bona malícia pròpia, una sèrie d'objeccions que han d'ésser descobertes per llss contingències que engendren.

El poble espanyol veritat, el nostre, també, encara que amb retard, ha arribat a copsar que els organismes internacionals, desproveïts de força coactiva, no poden solucionar, àdhuc amb la major bona intenció, res definitiu ni amb efectivitat. Vigila i ha de vigilar amb tot el màxim recel a què les circumstàncies inviten, l'«altruista» actuació i l'esforç que és posat per l'Organisme Mundial, per a restablir la pau a Espanya.

Convenim i no amaguem res: la Societat Ginebrina, amb tots els respectes per als contribuents sincers, ben poca cosa obtindrà. No obstant, acceptem, sense incórrer en contradicció, que potser pitjor s'aniria sense ell.

La farsa (no volem pas dir la tasca) desenrotllada pel cadavèric Comitè de no-intervenció integrat per unes quantes nacions importants que pretenen ostentar la direcció en la Societat de les Nacions, a l'objecte de salvar el prestigi de la Diplomàcia, a causa de trobar-se aquesta amb la pressió més contundent, com és la necessitat, ha inventat un nou camí per a la solució del conflicte que viu l'Europa tota.

En crear-se aquest Comitè de no-intervenció, es confiava, potser amb ingenuïtat imperdonable, que seria suficient per a mantenir i contenir els conflictes provocats a Espanya per dues «voluntats» estrangeres, el petit escalf que s'hi donava. En el «laboratori» instal·lat a casa nostra per la Diplomàcia internacional, en les seves múltiples i variades proves, no ha obtingut mai resultats positius per aquells que els esperaven, a base dels productes de la tolerància.

Mentre l'eximí representant nostre, Alvarez del Vayo, està llegint el «Llibre Blanc», per posar negres —com diu l'insigne Bagaria—, als dos personatges, Hitler i Mussolini, les nacions dirigides per aquestes dues feres o monstres socials, sembla que tendeixen a amotllar-se a tot (tot és per nosaltres el que representaria la retirada dels «voluntaris» d'Espanya), es succeïxen una sèrie de fets en la nostra guerra, tant o més bàrbars que els d'abans d'aquesta corrent d'«harmonia». Cal només repassar el calendari dels últims dies, de l'era feixista: Persistents bombardeigs per l'aviació facciosa als pobles de la reraguarda del front d'Euskadi, especialment al de Munguía, amb la mateixa criminal intenció que a Guernica i Durango etc.; resistència obstinada a la evacuació de les dones i infants a Bilbao; bombardeig, quasi sense interrupció, dirigit contra la sacrificada població de Madrid, sempre amb víctimes; incursions brutals a les terres catalanes (Port Bou, Reus i Barcelona); també les visites constants a València ocasionen destroces i víctimes. A Itàlia es preparen nous trameses de «voluntaris» per força, però, menys mal, es subleva el regiment n.º 63, i se'n trameten d'altres. El material a diari, a través de Portugal, i el que els avions «facciosos» permeten, és facilitat a Franco en abundància.

Hom pregunta: Es que davant de tot això podem considerar que ens trobem contemplant el preludi de la tan desitjada i plantejada pau?

Demés, és que podem creure tal com ve ja embarbollada la qüestió de la sublevació dels traïdors militars, tant en la seva iniciació com en el seu desenrotllament, que és fàcil trobar una solució ràpida i senzilla, per nosaltres?

Itàlia no abandona, o li costarà molt, les seves pretensions sobre les Balears que

(Passa a la pàgina 2)